



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 567/2022- 47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej obchodnou spoločnosťou ULC Čarnogurský s. r. o., Tvarožkova 5, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/64/2016-150 z 27. septembra 2017 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžrk/3/2018 z 22. júla 2019 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu bola 25. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11S/64/2016-150 z 27. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3Sžrk/3/2018 z 22. júla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“). Sťažovateľka navrhuje, aby boli napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušené, vec im vrátená na ďalšie konanie a aby jej bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a tiež, aby vydal dočasné opatrenie, ktorým uloží Okresnému úradu Nitra zdržať sa vykonávania jeho právoplatného rozhodnutia č. Co 18/2015-6/To OU-NR-OOP5-2016/003443-6 k C 115/2015 zo 14. januára 2016 do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

## II.

### Skutkové východiská

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou z 21. marca 2016 domáhala na krajskom súde preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Okresného úradu Nitra (ďalej aj „okresný úrad“ alebo „žalovaný“) č. Co 18/2015-6/To OU-NR-OOP5-2016/003443-6 k C 115/2015 zo 14. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného úradu“), ktorým podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov zamietol odvolanie sťažovateľky a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Topoľčany, katastrálneho odboru č. [REDAKOVANÉ] z 20. novembra 2015 o nevyhovení námietke sťažovateľky podanej proti návrhu registra obnovenej evidencie pozemkov (ďalej len „ROEP“) v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] týkajúcej sa zápisu vlastníckych práv podľa § 7 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“) k parcele registra [REDAKOVANÉ] – orná pôda s výmerou [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „dotknutý pozemok“) v celosti zapísanej v registri prídelov a v osvedčení o dedičstve č. [REDAKOVANÉ], na základe ktorého mala nadobudnúť vlastnícke právo k dotknutému pozemku práve sťažovateľka. Žalovaný v odôvodnení poukázal na § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 180/1995 Z. z. a na metodický návod na spracovanie registra obnovenej evidencie pozemkov č. [REDAKOVANÉ], podľa ktorého predmetom konania sú pozemky (§ 1 zákona), ktoré nie sú zapísané na liste vlastníctva v katastri. S poukazom na uvedené nie je možné, aby správny orgán na základe námietky menil v konaní podľa zákona č. 180/1995 Z. z. vlastnícke vzťahy, resp. zakladal vlastnícke právo v prospech inej osoby, pričom k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom námietky, bolo evidované vlastnícke právo v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva na 100 %. Podľa identifikácie parciel vyhotovenej ku konaniu č. [REDAKOVANÉ] je celá parcela [REDAKOVANÉ] zo zoznamu prídelových parciel zapísaná na [REDAKOVANÉ] ako parcela registra [REDAKOVANÉ] v prospech [REDAKOVANÉ] v podiele [REDAKOVANÉ]

3. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol.

4. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že v zmysle § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 180/1995 Z. z. predmetom konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim sú pozemky vymedzené plošne vlastníckymi vzťahmi alebo držbou, ktoré nie sú evidované alebo sú evidované neúplne podľa osobitných predpisov v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií. Z právomocí správnych orgánov vymedzených citovaným zákonom vyplýva, že správne orgány v konaní o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov nemajú právomoc posudzovať zákonnosť a platnosť prídelových listín (ani prídelovej listiny vydananej Okresným národným výborom Topoľčany – pôdohospodárskym odborom pod č. d. [REDAKOVANÉ]), zmlúv, dedičských rozhodnutí, delimitačných protokolov, resp. iných právnych úkonov, ktoré už boli evidované a zapísané v pozemkovej knihe, resp. v katastri nehnuteľností, a ktorými boli vymedzené vlastnícke práva k pozemkom. Za nesprávny považoval súd i názor sťažovateľky prezentovaný v podanej žalobe, že do predmetu konania ROEP môžu byť zahrnuté i parcely s úplným listom vlastníctva, ak má správny orgán pochybnosti o hodnovernosti údajov v katastri

nehnutelností. Predmet konania podľa zákona č. 180/1995 Z. z. je definovaný v § 1 ods. 5 tohto zákona (pokiaľ nie je ustanovené inak) a nie je ponechaný na úvahu správneho orgánu. Námietky sťažovateľky krajský súd považuje v plnom rozsahu za nedôvodné. Na tomto konštatovaní podľa neho nič nemení ani zistenie, že komisia námietku sťažovateľky podanú 11. februára 2014 neposúdila v lehote ustanovenej zákonom, pričom v tejto súvislosti bolo potrebné zdôrazniť, že pozemok parc. [REDAKOVANÉ] (do ktorého bola zidentifikovaná parc. [REDAKOVANÉ] bol už v čase začatia konania o návrhu ROEP vo vlastníctve iného vlastníka, a to v celosti, preto ani nebol predmetom konania o návrhu ROEP a bolo možné robiť prevody tejto nehnuteľnosti i v čase prebiehajúceho konania o návrhu ROEP.

5. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že skutočnosť, že sporná parcela je súčasťou už evidovaného vlastníckeho vzťahu v registri [REDAKOVANÉ] viedla žalovaného i správny orgán prvého stupňa k záveru, že ako evidovaný vlastnícky vzťah v celom rozsahu nie je predmetom konania ROEP v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. Najvyšší súd aj sám konštatuje, že pokiaľ je vlastnícke právo k pozemku v celom rozsahu evidované ako parcela registra [REDAKOVANÉ] je takýto pozemok v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. vylúčený z usporiadania vlastníctva formou ROEP, ak dôjde k sporu o vlastnícke právo. Najvyšší súd zdôraznil, že správne konanie ROEP má v zásade nesporný charakter a jeho účelom je usporiadanie neevidovaných vlastníckych vzťahov.

6. Najvyšší súd v rozsudku poukázal na svoje zistenie z kasačnej sťažnosti, že sťažovateľka podrobne opísala skutočnosti, z ktorých vyvodzuje svoje vlastnícke právo k dotknutému pozemku, a to v rozsahu, ktorý je spôsobilý byť podkladom na riešenie sporu o určenie vlastníckeho práva. K tomu uviedol, že vyhodnotiť, či došlo k vzniku vlastníckeho práva, môže iba civilnoprávny súd po vykonaní dokazovania. Správne súdy od účinnosti Správneho súdneho poriadku (1. júla 2016) nemajú právomoc na konanie v plnej jurisdikcii vo veciach vyplývajúcich z občianskeho práva (pôvodné ust. § 250i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) vykonávať dokazovanie. Konštatoval, že právny názor krajského súdu v odôvodnení jeho rozsudku týkajúci sa nevzniku vlastníckeho práva právnych predchodcov sťažovateľky nie je pre súd konajúci v sporovom konaní o určenie vlastníckeho práva záväzný a závery krajského súdu o vzniku vlastníckeho práva boli nad rámec aplikácie § 1 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z., preto ich najvyšší súd nepreskúmal.

### III.

#### Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka konštatovala, že dotknutý pozemok je predmetom konania ROEP v k. ú. [REDAKOVANÉ], pretože je vymedzený plošne, ako aj držbou, ale nie je evidovaný v registri [REDAKOVANÉ] katastra nehnuteľností a zapísaný na liste vlastníctva, čím spĺňa náležitosti dané § 1 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. Správne orgány, ako aj krajský súd zase konštatovali, že dotknutý pozemok nie je predmetom konania ROEP, pretože vlastnícke právo je vysporiadané na liste vlastníctva v prospech iného vlastníka. Sťažovateľka uviedla, že aj týmto výkladom popri spochybnení jej vlastníckeho práva postupovali správne orgány a súdy nesprávne v rozpore s účelom a zmyslom zákona č. 180/1995 Z. z., konali jednostranne a izolovane a nebrali ohľad na jej vlastnícke právo, ktorého ochrana mala byť v konaní ROEP zabezpečená. Zo skutočnosti, že bolo spochybnené jej vlastnícke právo a bola daná prednosť vlastníckemu právu štátu založeného na nulitnom akte,

je podľa nej nepochybné, že nezákonnými rozhodnutiami správnych orgánov a súdov bolo zasiahnuté do jej vlastníckeho práva a neboli jej v konaní ROEP poskytnuté záruky a ochrana, tak ako to vyžaduje ústavnoprávna rovina zákona č. 180/1995 Z. z.

8. Podľa sťažovateľky je nepochybné, že správne orgány v konaní ROEP ako argument v jej neprospech použili metodické usmernenie, ktoré založilo nesprávny výklad zákona č. 180/1995 Z. z., a teda aj záver, že dotknutý pozemok nie je predmetom konania ROEP. V tejto súvislosti poukázala na právne závery v uznesení najvyššieho súdu č. k. 8Sžo/219/2010 z 28. júla 2011, ktorý konštatoval, že metodický návod síce slúži pre potreby správnych orgánov, ktoré z neho pri svojom rozhodovaní vychádzajú, avšak nejde o všeobecne záväzný predpis, slúži na interné účely a ako taký musí byť v súlade s ústavou a zákonmi, a v prípade, že nastal nejaký rozpor, bol správny orgán povinný rozhodnúť v súlade so zákonmi a ústavou.

9. Podľa sťažovateľky je tiež potrebné prijať názor, že do predmetu konania ROEP môžu byť zahrnuté aj parcely s úplným listom vlastníctva, ak správny orgán má pochybnosti o hodnovernosti údajov v katastri nehnuteľností.

10. Sťažovateľka je aj toho názoru, že dotknutý pozemok je zahrnutý do ROEP, keďže jeho identifikáciu nemohol správny orgán s poukazom na prebiehajúce konanie ROEP vybaviť, a preto aj v napádaných rozhodnutiach správnych orgánov mal byť s poukazom na druhú vetu § 3 ods. 4 Správneho poriadku konštatovaný záver, že dotknutý pozemok bol predmetom konania ROEP, a tiež malo byť obsahom napádaných rozhodnutí, že hodnovernosť údajov katastra bola spochybnená.

11. Podľa sťažovateľky sa v konaní ROEP malo postupovať tak, že sa mala vyznačiť minimálne duplicita vlastníckeho práva sťažovateľky, ako to komisia ROEP aj rozhodla. Pri prejednávaní námietky sa mala na príslušný list vlastníctva zapísať obmedzujúca poznámka, ktorá by zabránila, aby nemohol byť dotknutý pozemok počas konania ROEP v k. ú. [REDAKOVANÉ] prevedený zo Slovenskej republiky – Slovenského pozemkového fondu (zastúpenej aj v komisii ROEP v k. ú. [REDAKOVANÉ]) na tretiu osobu, a následne mal byť zo strany správnych orgánov a Slovenskej republiky zvolený postup na základe § 12 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z.

12. Sťažovateľka vytkla, že krajský súd sa nevysporiadal, resp. nedostatočným spôsobom sa vysporiadal so všetkými podstatnými žalobnými dôvodmi, zároveň aj nepresvedčivo a arbitrárne vyhodnotil jej námietky a rozhodné argumenty, a tiež, že sa nevysporiadal ani s predmetom konania v celom rozsahu, keď nerozhodol o zákonnosti prvostupňového správneho rozhodnutia.

13. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, sťažovateľka sa nestotožňuje s jeho záverom, že ak je vlastnícke právo k pozemku v celom rozsahu evidované ako parcela registra [REDAKOVANÉ], je takýto pozemok v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. vylúčený z usporiadania vlastníctva formou ROEP, pretože je toho názoru, že dotknutý pozemok je predmetom ROEP v k. ú. [REDAKOVANÉ], keďže je vymedzený plošne, ako aj držbou, ale nie je evidovaný v registri [REDAKOVANÉ] katastra nehnuteľností a zapísaný na liste vlastníctva, čím spĺňa náležitosti dané § 1 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. Ak by sa podľa sťažovateľky pripustil výklad najvyššieho súdu, de facto by dotknutý pozemok pre účely ROEP neexistoval, čo je v rozpore s účelom a zmyslom zákona č. 180/1995 Z. z. a ide o posúdenie jednostranné a izolované, ktoré neberie ohľad na jej vlastnícke právo, ochrana ktorého mala byť v konaní ROEP zabezpečená. Zákon č. 180/1995 Z. z. nebol

vykladaný ústavne konformným spôsobom, keďže nie je vo verejnom záujme vysporiadávať v rámci ROEP vlastníctve vzťahy tak, že sa poprie skorší titul, riadne správnymi orgánmi a notárom ako súdnym komisárom potvrdený, a dá sa prednosť absolútne neplatnému titulu, ktorý bol výsledkom porušenia zákona v čase neslobody. Sťažovateľka vytkla, že najvyšší súd sa nevysporiadala s kasačnou námietkou týkajúcou sa duplicity vlastníctva a spochybnenia údajov v katastri nehnuteľností, pričom podľa nej zákonný priestor na takýto postup bol. Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nepresvedčivý, arbitrárny a obsahuje nedostatočné odôvodnenie.

#### IV.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

##### **IV.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu:**

14. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti, poukazujúc na princíp subsidiarity.

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už preskúmal na základe kasačnej sťažnosti sťažovateľky najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

17. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

##### **IV.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:**

18. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

19. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou

alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

20. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

21. Vychádzajúc z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a skutočností v ňom uvedených, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje právne závery primeraným spôsobom odôvodnil, tieto závery sú logické, konzistentné a ústavný súd ich nepovažuje za arbitrárne.

22. Rozhodujúcim dôvodom, pre ktorý nebolo vyhovené námietke sťažovateľky podanej proti návrhu ROEP v k. ú. [REDAKOVANÉ] zo strany správnych orgánov a pre ktorý bola následne neúspešná aj v konaní pred správnymi súdmi, bolo, že dotknutý pozemok nie je predmetom konania ROEP, pretože vlastnícke právo k nemu je vysporiadané na liste vlastníctva v prospech iného vlastníka.

23. Konanie o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim, v ktorom sa zisťujú dostupné údaje o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim a na ich základe sa zostavuje a schvaľuje register obnovej evidencie pozemkov, je upravené v zákone č. 180/1995 Z. z. Podľa § 1 ods. 2 tohto zákona v znení účinnom v rozhodujúcom čase predmetom daného konania sú pozemky vymedzené plošne vlastníckymi vzťahmi alebo držbou, ktoré nie sú evidované alebo sú evidované neúplne podľa osobitných predpisov v súbore geodetických informácií a v súbore popisných informácií, ak v tomto zákone nie je ustanovené inak.

24. Ak teda najvyšší súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že dotknutý pozemok je v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z. z. vylúčený z usporiadania vlastníctva formou ROEP, pretože je vlastnícke právo k pozemku v celom rozsahu evidované ako parcela registra [REDAKOVANÉ] a účelom konania ROEP je usporiadanie neevidovaných vlastníckych vzťahov, možno považovať jeho záver za plne ústavne udržateľný, keďže je v súlade so zákonom stanoveným predmetom konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim.

25. Sťažovateľka naopak tvrdí, že dotknutý pozemok je predmetom konania ROEP, keďže nie je evidovaný v registri [REDAKOVANÉ] katastra nehnuteľností a vpísaný na liste vlastníctva. Toto tvrdenie však nereflektuje zásadnú skutkovú okolnosť z administratívneho konania, že podľa identifikácie parciel vyhotovenej ku konaniu č. [REDAKOVANÉ] je celá parcela registra [REDAKOVANÉ] k. ú. [REDAKOVANÉ] (dotknutý pozemok) zo zoznamu pridelových parciel zapísaná na [REDAKOVANÉ] ako parcela registra [REDAKOVANÉ] v prospech [REDAKOVANÉ] v podiele [REDAKOVANÉ]

26. Pokiaľ sťažovateľka považuje za potrebné prijať názor, že do predmetu konania ROEP môžu byť zahrnuté aj parcely s úplným listom vlastníctva, ak správny orgán má pochybnosti o hodnovernosti údajov v katastri nehnuteľností, uvedené podľa ústavného súdu nie je v súlade s vymedzením predmetu konania podľa zákona č. 180/1995 Z. z.

27. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa skutočností, z ktorých vyvodzuje svoje vlastnícke právo k dotknutému pozemku, najvyšší súd k nej zaujal relevantné stanovisko, keď konštatoval, že vyhodnotiť, či došlo k vzniku vlastníckeho práva, môže iba civilnoprávny súd po vykonaní dokazovania v sporovom konaní o určenie vlastníckeho práva.

28. Právne závery najvyššieho súdu sú v napadnutom rozsudku riadne zdôvodnené, rozsudok nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľky, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právne posúdenie sťažovateľkinej veci zo strany najvyššieho súdu je ústavne akceptovateľné a nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

29. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnutý rozsudok najvyššieho súdu spĺňal požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

30. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

31. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu tiež dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keďže najvyšší súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval relevantné právne normy. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a tvrdeným porušením označeného práva neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

32. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Odmietnutím je ústavná sťažnosť sťažovateľky vybavená v celom rozsahu vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a na vydanie dočasného opatrenia,

keďže odklad vykonateľnosti a dočasné opatrenie prichádzajú do úvahy len v prípade ústavnej sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 13. októbra 2022**

**Peter Straka**  
**predseda senátu**